

A család, amire rámosolygott Isten

Egy nagycsalád élete nem hétköznapi és semmiképpen sem mondható unalmasnak. De ez így van rendjén és így természetes, mert ha nem így lenne, az betegségekre vagy valami nagy problémára utalna.

Hogy zűrzavar, vagy Istentől való egyensúly...? Hogy káosz, vagy rend a végtelenben...? Hogy végeláthatatlan veszekedés, vagy tökéletes egyetértés...? Nos, a válaszokat döntse el mindenki saját belátása szerint.

De ne szaladjunk annyira előre, hanem kezdjük a legelején. Melinda egy kis erdélyi faluban nőtt fel, Gyergyóremetén. Hogy messze van? Igen, nagyon messze, Kecskeméttől igen messze, csaknem 600 kilométer. Sokan mondják, hogy ez ideális távolság egy kiegyensúlyozott anyós-vő viszonyhoz, de Attila feleségének édesanyja – Istennek hála – egy angyal, egy igazi erdélyi angyal! A szülői ház idilli és romantikus helyen fekszik a faluszélen, teljes csendben és nyugalomban. Egy patak öleli körül, nem mesze az erdőtől. Melinda gyermekora tele színekkel, kalandokkal, téli korcsolyázásokkal a befagyott patakon, a tavaszi pityókaültetésekkel, a nyári takarásokkal a mezőkön és az őszi pityókaszedéssel. A tél közepén a minap beszélgettek Magdi nénivel (Melinda anyukájával), aki azt mondta, hogy most éppen nincs hideg, mert csak -18 fok van. Nos, ilyenek az emberek Erdélyben. Szívósak, kemények, nem túl bőbeszédűek, de annál nagylelkűbbek. Melindának két nagyobb testvére volt és rengeteg-rengeteg unokatestvére, akik nagyrészt egyidősek vele. Megszámlálhatatlan barát, cimbora, szomszéd volt a gyerekkori pajtás, akik színesítették ifjúságát.

Attila egy magyarországi városban született és ott is nőtt fel, egy lakótelepen. A szülők értelmiségiek, így elképzelése sem volt a nehéz gazdálkodásról, fűrés-faragásról és mindenféle kétkézi munka mibenlétéről, amelyet egy erdélyi ember nap mint nap a legtermészetesebb módon végez. Minden játékukra vigyázniuk kellett, mintha a legdrágább kincs lett volna. Attilának egy bátyja volt és szűkös baráti körrel rendelkezett.

Tizennégy évvel ezelőtt, Miskolctapolcán találkozott Attila és Melinda egy nyári lelkigyakorlaton. Találkozásukkor mindkettőjük szeme felcsillant, de csak több hónappal később kezdtek el együtt járni. Sok közösségi kirándulásra mentek, ahol csak figyelték egymást, de Isten végül egy irányba terelgette életüket.

Legelső alkalommal, amikor együtt mentek Melinda szülőfalujába, elkezdődött Attila életének legnagyobb kalandja. Először is meg kellett tanulnia székelyül. Ugyanis ha tésztával kínálnak az nem tészta, hanem sütemény. Ha vendégségben megkérdeznék, hogy kérsz-e vizet, akkor üdítőt kapsz helyette. A pityókástokányt sem értette, ahogy a murkot sem. Amikor pedig répát kért a levesbe, azon csak nevettek, mert Erdélyben kizárólag a takarmányrépát hívják répának, amit csak a disznóknak adnak. Azon már csak mosolyogni lehet, hogy vajon mit gondoltak, amikor azt mondták, hogy holnap kimegyünk a mezőre takarni. Ja..., hát takargatni azt mindenki tud – gondolta magában Attila – egy fagereblyével pihekönnyű szénát elhúzogatni. Amikor azonban hazafelé tartottak napszúrással, eszméletlen fáradtsággal és a tőrthús émelygésével, valamint felül távozó végtermékével, az Attilának már cseppet sem volt mókás. El kellett azt is ismernie, hogy gumikesztyűvel nem lehet tehenet fejni. Meglehetősen nagy kacajt váltott ki a székely rokonokban, amikor a disznóvágáshoz két gumikesztyűt húzott fel, hogy lelkesen segítkezzen. Hiába no, az élet egészen más az erdélyi emberek között, mint Magyarországon, – az ő szavakkal mondva – „nyálás Magyarországon”. Hogy ez azért csúfondáros...? Nos, ki kell menned és köztük kell élned, és akkor rájössz, hogy igazuk van.

Melinda Kecskeméten, egy kórházban dolgozott. Attila pedig egészségügyi főiskolán tanult megismerkedésünket követően, még három éven át. Minden szabadidejüket együtt töltötték, de csak hétvégeként találkoztak. Amikor a fiú elvégezte az iskolát, elhatározták, hogy

ugyanabban a városban fognak dolgozni, és egy év alatt eldöntik, hogy vagy megerősödik a kapcsolatuk, és Isten kegyelmével összekötik életüket, vagy elválnak útjaik. Sorsuk a továbbiakban csodálatosan alakult, egyidősek lévén, 26 évesen összeházasodtak! Úgy tervezték, hogy három gyerekük lesz, és családi házban laknak majd, lesz kutyájuk, lesznek csirkéik és termelnek majd egy csomó mindent, de legfőképpen nagyon boldogok lesznek. Na, azért nem ment ilyen gyorsan a dolog.

Két esküvőt akartak párhuzamosan: egyet Magyarországon és egyet Erdélyben. Sokan mondják, hogy még egy esküvőt sem egyszerű szervezni és a rokonságot egybegyűjteni, de kettőt már egyenesen luxus. Kecskeméten volt a polgári esküvő és Erdélyben az egyházi szertartás. Idehaza minden zökkenőmentesen, a tervek szerint ment. Odahaza pedig minden másképpen alakult, mint ahogyan tervezték. A nagy nap előtt falun az asszonyok temérdek csirkét vágtak. Meg is jegyezte Attila, hogy sosem látott még ennyi tyúkot legyilkolva. Na, onnantól kezdve volt min nevensenek az asszonyok... A férfiak pedig disznót vágtak. Olyan tömény pálinkaszag áradt belőlük, hogy a disznó már attól elájult. Akkoriban Attila még nem ivott pálinkát, ami ott egy férfi számára elképzelhetetlen, sőt sértő, ha a kínálást visszautasítja. Próbálták is itatni az ifjú vőlegényt, de azért ő is tanult egy kis makacsságot. Az esküvő már meglepetésekkel volt teli. Attila a családjával ki kellett menjen a patakon túlra, hogy a leánykérés onnan indulhasson. Ki is mentek, majd ahogy jöttek befelé, nem vette észre őket senki. Hát bementek a nászházba. Képtelen volt megtanulni a falun létező összes szokást, így rögtön belekezdett Melinda megkérésébe. Aztán sírtak a rokonok, és a házasulandók mindenkit körbecsókolgattak, bár nem igazán értették, hogy minek, mert utána meg együtt mentek tovább. A templomban alig volt valaki. Mondhatni, csak a szűk család. Ez azért szokatlan, mert Magyarországon a násznép inkább a templomba jön és a lagziba nem, de Erdélyben ez fordítva van. A mulatság reggelig tartott, melyről azt mondták, hogy abban az időben a legjobb volt. Kétségtelen, hogy Attila édesapjának a turulmadárról tartott beszéde nagy sikert aratott. Hajnalban aztán egy közeli rokon magához hívatta Attilát, majd megtámaszkodott benne és felhívta a figyelmét, hogy ha Melindának egyetlen haja szála is görbül, addig is élt az ifjú férj. Attila úgy érezte magát, mintha a „keresztapa” állna előtte... Persze hevesen bólogatott és mindent jól az eszébe vésett.

A további életük már lényegesen zökkenőmentesebben alakult. Két éven keresztül boldogságban éltek egészen addig, amíg Attila ki nem ment Írországba szerencsét próbálni, hogy jövőjüket megalapozzák. Nagyon hiányoztak egymásnak. Életükben először tapasztalták meg, hogy mit is jelent, ha egy testet és lelket kettészakít a távolság. A korábban beígért állás azonban ködbe vezett, másra pedig nem volt már lehetőség. A külföldi jövőjükről közösen szőtt tervek füstbe mentek, bár ezt valójában egyikük sem bánta. Folytatták kórházi munkájukat, és elhatározták, hogy beteljesítik házasságukat egy gyermekkel. Nem kellett sokáig várni, már jelentkezett is Réka. Varázslatos volt, semmihez sem fogható boldogság a várandósság időszaka. Imádkoztak érte mindennap és kezdettől fogva szerették a csöppséget. A szülés gördülékenyen ment, Melinda mégis nehéznek érezte. Együtt szenvedték meg, de végül beérett a gyümölcse. Megváltozott az életük, nagyon megváltozott. Utána már semmi sem volt olyan nyugodt, mint előtte. Melinda lett a legjobb anya. Telt az idő, és amikor Réka megközelítette a két évet, vágy ébredt bennük a második gyermekre. Hamarosan megszületett Kinga. Nagy öröm volt nekik, hogy már két lányunk van. Melinda egyszer aztán megemléltette, hogy a lelke mélyén azt érzi, neki három lánya lesz. Attila ezt nagy örömmel vette tudomásul, mert ő csak lányos apaként tudta magát elképzelni. Meg is volt egy kicsit zavarodva, amikor harmadik gyermekként fiú született. Nyilván nagyon örült, de nem értette. Valami nem stimmel, mert Melinda korábbi elmondása alapján lánynak kellett volna születnie, amit Attila előzetesen már teljesen elfogadott. Nándi nagyon édes baba volt, de hallása már az első újszülöttkori vizsgálatkor rossz eredményt mutatott. Ahogy a vizsgálatok előrehaladtak, hamar megkapták a lesújtó diagnózist, miszerint Nándi nagyon súlyos, idegi eredetű hallássérüléssel született, melynek magyarázata nem volt

ismert. Minden rendben volt a gyermekvárás alatt, csakúgy mint a szülés során, és azt követően sem volt komplikáció. Nándi 5 hónaposan kapott hallókészüléket, de az orvosok ennek hatékonyságával nem nagyon bíztatták őket a betegség súlyosságából adódóan. A bal fülében volt valamennyi hallásmaradvány. A jobb fülében pedig 80 dB-re állapították meg a hallásküszöböt, ami körülbelül a vasútállomáson áthaladó vonat zajának erősségétől felfelé mutató tartomány. Ez azonban egy egészséges ember számára már elviselhetetlenül hangos zaj. A normál hangokra egyáltalán nem reagált. Életük legnehezebb időszaka kezdődött el. Egyre csak azt kérdezték mindketten: „De miért történik ez velünk ... ? Miért...? Miért egy ártatlan lélekkel, aki még csak most született? Miért pont velünk, mit vétettünk...?” Melinda és Attila együtt vívódtak. Egyszerűen nem tudták elfogadni ezt a tényt. Végigfutott bennük a gondolat, hogy Nándi nem járhat majd normál iskolába, megkülönböztetett lesz egész életében, és lehet, hogy még beszélni sem fog tudni megtanulni. Volt Attila távoli rokonságában egy siket fiú, akinek sorsa kísértetiesen hasonlóan indult, mint Nándié. Ez a fiú számos pszichés sérülést és betegséget szerzett autisztikus viselkedése mellé. Ez szüleinek is sok szenvedést okozott, és okoz mind a mai napig, pedig fiuk már 38 éves. Rettegtek... Egy szülő mindig a legjobbat akarja minden gyermekének, de mit tehet, ha a körülmények nem jók, és ezen változtatni nem lehet. A barátaik leginkább csak sajnálkoztak rajtuk. Nehéz volt a környezet megbélyegzéseit elfogadniuk. Többen imádkoztak értük, vagy inkább Nándiért, de ezeket üres kéréseknek érezték, főleg Attila, olyanoknak melyek elvesznek egy feneketlen kútban. Mindeközben persze Rékát és Kingát sem akarták háttérbe szorítani, mert ők ugyanúgy igényelték a figyelmet, szeretetet és a minőségi időt, de kétségtelen, hogy sok idejüket és energiájukat emésztette fel Nándi állapota, és állapotának javítására tett igyekezetük. A hallásproblémával több orvosnál és szakértői bizottságnál jártak, akik inkább csak elkésértették őket a bizonytalan és kilátástalan gyógyulási esélyekkel. Amikor Nándi a hallókészüléket megkapta, bizakodva csörömpöltek edényekkel. Kanalakat zörgettek, fűtőtestet kocogtattak, minden létező tárggyal zajt csiholtak, de Nánditól csak bizonytalan reakció érkezett vissza. Hat hónaposan Nándi már látványosan elmaradt kortársaitól. Sokat sírtak. Sírtak, mint egy gyerek, akitől elveszik azt, ami a legkedvesebb. Életük legmélyebb kálváriáját kellett megjárniuk, de akkor ennek az értelmét és célját még nem értették. Próbáltak hétköznapi is minél többször szentmisére menni, hogy meg tudjanak kapaszkodni Jézusban, de nagyon nehezen ment. Melinda mindvégig hitte, hogy Isten meg tudja gyógyítani Nándit, majd egy napon meghallotta Isten hangját és azt mondta: „ígérjük meg Istennek, hogy ha Nándi hallását meggyógyítja, akkor vállalunk még egy gyermeket”. Persze igent mondott Attila, de nem hitt benne, hogy az orvosi racionalitásokkal szemben Isten képes a fiukat meggyógyítani. Sokan és sokat imádkoztak Nándiért, ők is... igazán, úgy, mint aki a saját életét is adná..., de Attila nem hitt a gyógyulásban. Sok idő telt el küzdelmekkel, melyeknek nem volt eredménye.

Nándi egyéves volt, amikor minden megváltozott. Egyik nap Nándi nagyon sírt, amikor a gépi zene megszólalt és fülében volt a hallókészülék, viszont amikor a zene elhalkult, abbahagyta a sírást. Ugyanezen a napon Melinda kérdezte Nándit, hogy hol van az autó a mesekönyvben, és ő megmutatta, pedig éppen ekkor nem volt bent a hallókészüléke, és mégis meghallotta, hogy mit kell megmutatnia. Ezekon a pozitív tapasztalatokon felbuzdulva elkérték a hallásvizsgáló műszert hétvégére az audiológus főorvostól, és éjszaka, amikor Nándi mélyen aludt, megvizsgálták... Három másodperc... Tökéletes hallás... Könnyük csordult... Nem értették, újra megvizsgálták és újra és újra és újra... Ép hallást mutatott a műszer! Melindának igaza volt, hogy az Úr meg tudja gyógyítani Nándit. Igaza volt, mint mindig a nőknek a Bibliában, akiknek sokkal nagyobb hite van, mint a férfiaknak. Mindegyik gyermekükön és magukon is kontrollálták a készülék működését, és valósnak bizonyult minden adat. **NÁNDI MEGGYÓGYULT!** Nem tudták hogyan és miként, de meggyógyult! Az orvos annyit mondott, hogy nem érti mi történt, mert ez nem lehetséges, és ebből nem lehet csak így meggyógyulni... Azóta a fiókban van a hallókészülék. Nándi megtanult beszélni, énekelni és mindenre figyel.

Természetesen az egészséges szelektív hallást kapta: a rendrakásra való felhívást nem mindig sikerül elsőre meghallania...

Amikor Réka, Kinga, Nándi már kezdtek nagyobbacsokká lenni, Melinda feltette a kérdést, hogy a negyedik gyermekről ugye nem felejtkeztek el? „Hát..., de..., nem is tudom..., ez hogy is merül fel..., na..., ajjaj...” – hebegte Attila kicsit zavartan. „De megígértük!” – mondta Melinda. „Igen...” – felelte Attila bizonytalanul, elhaló hangon. Gondolkodóba esett és válságot élt meg. „Vállalható a teher? Lehet még több gyereksírást elviselni, kezdjünk mindent előlről?” Felkereste több barátját, ahol négy meg öt gyermek volt már ekkor. Mindegyikkel leült és megbeszéltek minden aggodalmat és terhet, örömet és fájdalmat. Az egyik barát azt mondta, hogy „az Isten ahova báránykát ad, oda ad legelőt is”. Ebben az időben kétszobás, szolgálati lakásban laktak három gyerekkel, így nagyon rá kellett hagyatkozniuk Istenre. De ha megígérték Neki, akkor igent kellett erre is mondaniuk. Nem sokkal később már várták a negyedik gyermeküket. Ezt persze sokan nem értették meg még a barátaik és rokonaik sem. „Miért vállaljátok...? Ebbe a fertőzött világba még egy gyereket...? És mi lesz, ha ő is betegen születik?” Nagyon sok támadást kaptak, de az ígéret az ígéret. A megfogant gyermeküket azonban 10 hetes korában, nem tisztázott okok miatt elvesztették. Leállt a kicsi szíve. Érthetetlen volt... „Miért kérte Isten, ha elveszi? Vajon csak az volt a célja, hogy próbára tegyen minket, hogy vállaljuk-e az ígéretnek megfelelően?” – vívódtak. Lelkük legmélyén azonban bizonyosak voltak, hogy született egy angyal a családba, aki csak megerősítette a fogadalmukat. Tervezték hát a következő babát, aki hamarosan jelentkezett is. A lakáshelyzet azonban ez idő alatt továbbra is kérdéses és kétséges volt. Lakótelepi, szolgálati lakás lévén sok egyedülálló ember lakott körülöttük, akik rossz néven vették zajongásaikat, sírásaikat, rohangálásaikat, a mindennapi életükkel járó zajokat. Gyakran gúnyos megjegyzéseket tettek rájuk és gyermekeikre, amiket nehéz volt elfogadniuk. Belátták, hogy ez így nem maradhat, mindenképpen költözniük kell a család érdekében. Emberileg kilátástalannak tűnt, hogy megfelelő méretű és típusú házat tudjanak venni. Nem voltak egekbe szárnyaló igényeik, de azért ne legyen túl kicsi a ház, de nagy se, de legyen jó helyen, azonban ne túl messze a várostól; legyen árban elérhető, de minőségében ne legyen rossz; legyen akkora kertje, hogy alkalmas játszóhely legyen a gyerekeknek, de ne legyen művelhetetlenül óriási. A számukra lehetetlenre vágytak. Háromnegyed év után már belefáradtak a háznézésekbe és azt mondták egymásnak, hogy az addigi legjobbnak tűnő házat veszik meg, azonban azt az építészek nem nagyon javasolták. Ekkor váratlanul találtak rá egy házra, mely minden szempontból ideálisnak tűnt és egyértelműen érezték, hogy Isten ezt a házat szánta nekik. Az ára alapján kilátástalannak tűnt, hogy meg tudják venni, de Isten velük volt, és előre ki nem számítható módon, addig nem remélt segítséget kaptak, amivel „biztosítva lett a báránykáknak a legelő”. Örültek, nagyon örültek... Elköltöztek és karácsony előtt 4 nappal megszületett Katinka. „Igen..., drága lélek..., az Isten hívott közénk” – mondta Melinda. Szentestére együtt volt a család, igazi szent karácsony volt mindannyiuknak. Azóta kialakult a családi egyensúly. Minden gyermek megtalálta magának a pártját: Katinka Kinga párjaként a család vigasztalója lett, akinek pusziára mindenki megnyugszik, és aki mosolyt varázsol valamennyiük arcára. Réka egy hercegnő, aki érzékeny, kötelességtudó kis első osztályos. Kinga egy igazi székely kislány, határozott, vidám, de makacs és nagy empátiás készséggel rendelkező nagycsoportos óvodás. Nándi egy csupa szív hős fiú és Katinka egy tündér, aki mindenkoron vigasztal. Mind a négy gyermek egy angyal.

Hogy van-e ebben a családban zűrzavar, káosz, kiabálás, veszekedés? Igen van, mégis ez így van jól, és ez a legnagyobb boldogság a számukra. Hát így született Attila és Melinda nagycsaládja.

Írta: Siklós Attila és Melinda